

Vyvěšeno dne: 9. 3. 2026

Svěšeno dne: 23. 3. 2026

Adéla Žemlová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **České přístavy, a.s.**, se sídlem Jankovcova 1627/16a, Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **GasNet, s.r.o.**, se sídlem Klíšská 940/96, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2025, č. j. 41 A 77/2025-74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Mělník rozhodnutím ze dne 31. 3. 2025, č. j. MUME-2698/VYS/25/PAPR, jakožto vyvlastňovací úřad rozhodl o omezení vlastnického práva žalobkyně zřízením věcného břemene distribuční soustavy k pozemku parc. č. 2329/20 v k. ú. Mělník podle geometrického plánu č. 9613-220192/2022. Toto věcné břemeno je potřebné k provedení veřejně prospěšné stavby „REKO VTL DN 150 Mělník-most“. K dané stavbě (plynovodu) se vztahuje územní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 29. 6. 2021, č. j. 4843/VYS/21/HETE, a rozhodnutí o prodloužení platnosti rozhodnutí o umístění stavby ze dne 10. 5. 2023, č. j. MUME-3696/VYS/23/HETE. Stavebníkem je osoba zúčastněná na řízení (vyvlastnitel). O omezení vlastnického práva vyvlastňovací úřad rozhodl podle § 24 odst. 3 písm. a) bodu 3 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění účinném do 30. 6. 2023, s odkazem na § 170 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2023,

ve spojení s § 3 odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury (liniový zákon), ve znění účinném do 30. 6. 2023. Proti rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 7. 2025, č. j. 103560/2025/KUSK, zamítl.

[2] Rozhodnutí žalovaného žalobkyně napadla žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Shledal, že žalovaný postupoval správně podle liniového zákona. Nepřisvědčil žalobkyni ani v tom, že napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Lze z něj seznat, že plynovod je ve veřejném zájmu a v souladu s územně plánovací dokumentací. Správní orgány se zabývaly námitkami ohledně kontraktačního procesu i tím, zda je záměr proporcionální. Vyvlastňovací úřad vysvětlil, proč plynovod nijak zásadně neomezí fungování terminálu přístavu (je veden pouze na části pozemku, na kterém terminál není situován). Posouzení námitek shledal krajský soud za dostatečné. Krajský soud zdůraznil, že předmětem dané věci je vyvlastnění (zřízení věcného břemene) části pozemku žalobkyně, nikoliv samotné umístění plynovodu. Ve vyvlastňovacím řízení není prostor pro otázky, které mají být řešeny v územním řízení. Podstatná část námitek brojí proti umístění plynovodu jako takovému a zpochybňuje jeho zákonnost. Pro účely vyvlastňovacího řízení je pak zcela dostatečné také to, jak správní orgány posoudily alternativní možnosti vedení plynovodu. Žalobkyně jinou konkrétní alternativní trasu vedení plynovodu nenavrhovala a nevyplývá ani z jí předloženého odborného posouzení.

[3] Podle krajského soudu také byla prokázána existence veřejného zájmu na vedení plynovodu. Ten je zcela zřejmý a plyne z liniového zákona a ze zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon). Stávající vedení plynovodu (přes mostní konstrukci) je navíc v rozporu s právními předpisy. Kvůli bezpečnosti tak považuje krajský soud za zřejmý také veřejný zájem na vedení plynovodu způsobem odlišným od stávajícího stavu. K porovnání veřejného zájmu na vedení plynovodu s veřejným zájmem na využití pozemku pro provoz přístavu pak slouží územní řízení. Ve vyvlastňovacím řízení je předmětem zájmu ochrana práv vyvlastňovaného (zde práva vlastnického a práva na podnikání). K souladu záměru s cíli a úkoly územního plánování žalobkyně nepřinesla konkrétní argumenty, které by krajský soud mohl vypořádat. Jediným náznakem konkrétní argumentace je tvrzení, podle kterého nebude v důsledku plynovodu možné realizovat prvky protipovodňové ochrany. Ani to však žalobkyně nijak nerozvádí. Krajský soud v reakci na to v obecnosti uvedl, že existují i protipovodňová opatření bez požadavku na hluboké zapuštění do země. Argument žalobkyně je navíc účelový. Sice brojí proti omezení využitelnosti pozemku pro rozvoj přístavu, ale zároveň argumentuje realizací protipovodňového opatření.

[4] Krajský soud považuje za splněnou také podmínku, aby omezení vlastnického práva vyvlastňovaného nebylo větší, než je nezbytné k provedení umístěného záměru. Správní orgány dostatečně vypořádaly argument žalobkyně, podle kterého není nezbytné vést plynovod přes její pozemek. Ze správního spisu nevyplývá, že by bylo vyvlastnění navrhováno ve větším rozsahu, než je nezbytné k provedení plynovodu podle platného územního rozhodnutí. Veřejný zájem na výstavbě plynovodu převáží nad ochranou práv žalobkyně. Soud neshledal, že by plynovod významně omezil rozvoj přístavu a žalobkyně takové omezení ani blíže nespecifikovala. Území terminálu nemá nic společného s částí pozemku, na kterém je záměr situovaný. V důsledku věcného břemene ani nevzniká nemožnost průjezdu těžkou nákladní technikou napříč pozemkem nebo nemožnost užívat úvazové prvky pro plavidla. Tvrzení v tomto směru žalobkyně nekonkretizuje a není tak zřejmé, jaká těžká doprava či technika a proč by měla přes trasu plynovodu přejíždět. Není ani zřejmé, v jakých záměrech by jí umístění plynovodu mělo bránit. Tvrzení o budoucím rozvoji pozemku jsou pouze hypotetická a žalobkyně je nijak nespecifikuje. Co se týče omezení ochrannými a bezpečnostními pásmy plynovodu, ta vznikají již právní mocí rozhodnutí o povolení záměru podle stavebního zákona, tedy bez ohledu na napadené rozhodnutí.

pokračování

[5] K otázce, zda nebylo možno dosáhnout účelu vyvlastnění dohodou, krajský soud uvedl, že mezi vyvlastnitelem a žalobkyní proběhla komunikace ohledně obsahu případné smlouvy, ale žalobkyně nepřistoupila na návrh k uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene a vyvlastnitel zase na návrh, aby plynovod nebyl vedený přes její pozemek. V takovém případě je logické, že nebylo možné nalézt oboustranně přijatelné řešení a vyvlastnitel se obrátil na vyvlastňovací úřad. Pochybení krajský soud nespatořoval ani v tom, že vyvlastnitel v rámci kontraktačního procesu navrhl, aby byla do smlouvy začleněna další oprávnění. Ta totiž vyplývají již ze zákona a vyvlastnitel by na ně měl nárok bez ohledu na znění návrhu smlouvy. Za důvodnou pak neshledal krajský soud ani námitku, podle které byla porušena procesní práva žalobkyně v důsledku toho, že ji nevyzval k tomu, aby se seznámila s replikou vyvlastnítele před vydáním napadeného rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Předně namítá, že krajský soud dává nesprávně malý význam tomu, že s vyvlastňovaným pozemkem se pojí nadnárodní veřejný zájem na využívání a zachování potenciálu rozvoje pozemku ve vztahu k provozu a rozvoji přístavu a terminálu. Veřejný přístav Mělník navíc představuje území se zásadním strategickým významem pro zajištění obranyschopnosti a bezpečnosti ČR. Stěžovatelka tedy nevystupuje pouze jako běžný vlastník pozemku; její argumenty tak nelze redukovat na pouhý soukromý ekonomický či majetkový zájem. Krajský soud měl poměřovat kolidující veřejné zájmy a zohlednit je i při hodnocení intenzity zásahu vyvlastněním.

[7] Nebylo odborně prokázáno riziko poškození stávajícího plynovodu při povodních, a není tak pravda, že by byla nová trasa plynovodu přes pozemek stěžovatelky bezpečnější variantou oproti stávajícímu vedení. Stávající trasa je funkční a provozovatel ji má udržovat podle právních předpisů; možnost dočasného ohrožení v extrémní situaci není sama o sobě argumentem pro trvalé odstranění plynovodu a nahrazení novou trasou vedenou přes cizí strategické pozemky. Stěžovatelka nesouhlasí ani s tím, že by stávající vedení plynovodu po mostním objektu bylo v rozporu s právními předpisy. Technická norma ČSN 73 6201 je určena primárně pro navrhování nových mostních objektů a jen v přiměřeném rozsahu pro návrh oprav a rekonstrukci stávajících mostů. Podle § 51 odst. 2 vyhlášky č. 104/1997 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích, není obecně zakázáno vést plynovod na mostním objektu.

[8] Stěžovatelka dále namítá, že záměr zásadním způsobem znehodnocuje její pozemek, a nesouhlasí s krajským soudem v tom, že by uváděla jen hypotetická a nepodložená tvrzení o omezení rozvoje přístavu. Uváděla zcela konkrétní dopady, které umístění plynovodu vyvolá, a přesně a podrobně uvedla, jak bude omezena. Krajský soud podle stěžovatelky v bodech 47 a 48 napadeného rozsudku zcela bagatelizuje reálné dopady vedení plynovodu na využitelnost pozemku a překrucuje obsah žalobních tvrzení. Omezení přejezdnosti pozemku bude způsobeno chybějící chráničkou i malou hloubkou uložení plynovodu. Ochranná a bezpečnostní pásma omezí budoucí výstavbu. V rámci projektové dokumentace záměru navíc není dostatečně řešeno ani uvedení veškerých dotčených ploch do původního stavu. Dojde také k omezení využitelnosti pozemku, protože záměr v sobě zahrnuje i nadzemní části. Požadavek soudu, aby stěžovatelka již nyní přesně specifikovala typy strojů, které budou přes trasu plynovodu přejíždět, či předkládala konkrétní stavební záměry, je v rozporu s podstatou vlastnického práva, které chrání i možnost budoucího rozvoje a flexibilního využití přístavního území. Po stěžovatelce ani nelze spravedlivě požadovat, aby v této fázi přesně konkretizovala jednotlivé stavební či investiční záměry na dotčeném pozemku. Jestliže stěžovatelka hovoří o „rozvoji přístavu“, má tím na mysli rozvoj celého přístavního území jako funkčního celku. Jelikož je provozovatelem pozemní části veřejného přístavu Mělník, má povinnost zajišťovat ochrannou funkci přístavního území; ve vyvlastňovacím

řízení je nutné přihlížet i k právům stěžovatelky jako provozovatele přístavu. Napadený rozsudek je také nepřezkoumatelný, jelikož se nevypořádává s konkrétním obsahem rozhodnutí Státní plavební správy ze dne 30. 6. 2016, č. j. 7096/PH/16, ani s povinnostmi stěžovatelky.

[9] Podle stěžovatelky krajský soud dále nesprávně posoudil přiměřenost vyvlastnění. Nebylo prokázáno, že by nová trasa plynovodu byla nezbytná, a to navíc v daném místě. Vyvlastnitel má stávající plynovod povinnost udržovat a revidovat tak, aby jeho provoz byl vyhovující; není vůbec nezbytné umísťovat nové plynárenské zařízení a vyvlastnitel nevysvětlil, proč je nezbytné postupovat tímto způsobem. Daná varianta byla nejspíše výhodnější pro vyvlastnitel, ale naopak o to více omezující pro stěžovatelku. Umístění plynovodu je zjevně neproporcionální také s ohledem na jeho umístění a tvar. I na nyní řešený případ lze aplikovat závěry rozsudku NSS ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020-66. Srovnatelnost nyní řešeného případu s tamní věcí je dána existencí konkrétních alternativ. Tyto alternativy však správní orgány ani krajský soud nevzaly v potaz a za nejvhodnější řešení automaticky považovaly to, které navrhl vyvlastnitel. Jiná řešení přitom prokazatelně existují, například varianta zachování stávající trasy nebo varianta vedení plynovodu po okraji pozemku blíže k mostu, případně využití jiných technologií. Není pravda, že by žádnou konkrétní alternativní trasu stěžovatelka nespecifikovala, a rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Vyvlastnitel ani žalovaný neprokázali, proč zrovna tato trasa je nezbytná, a napadený rozsudek je nepřezkoumatelný také z tohoto důvodu. Stěžovatelka nesouhlasí ani s tím, že by otázku alternativního trasování příslušelo řešit pouze v územním řízení a že by byl vyvlastňovací úřad bez dalšího vázán územním rozhodnutím. I při existenci územního rozhodnutí je potřeba ve vyvlastňovacím řízení posoudit, zda lze účelu dosáhnout jiným způsobem.

[10] Krajský soud podle stěžovatelky vyšel bez dalšího z odborného posudku báňského projektanta Ing. Karla Franczyka, Ph.D., vyhotoveného na objednávku vyvlastnitel. Nepodrobil jej jakémukoli přezkumu a nezdůvodnil, proč se rozhodl jej upřednostnit oproti jiným návrhům řešení; daný posudek navíc vůbec nehodnotí možné alternativní trasy. Posudek je zpochybněn oponentním odborným posudkem Mgr. Zdeňka Poláka, který je součástí správního spisu. Rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož není evidentní, na základě jaké úvahy soud dospěl k tomu, že je správný zrovna posudek dr. Franczyka. Krajský soud se také nezabýval vyjádřením báňského projektanta k oponentnímu posudku; s vyjádřením báňského projektanta pak stěžovatelka polemizuje. Nepřezkoumatelný je napadený rozsudek také kvůli tomu, že faktory, které mají vliv na volbu umístění záměru, uvádí jen všeobecně a příkladmo a vůbec nespecifikuje, které vzal za rozhodující v případě plynovodu.

[11] Splněna nebyla ani podmínka subsidiarity vyvlastnění. Z toho, že mezi stěžovatelkou a vyvlastnitelem probíhala komunikace ohledně obsahu případné smlouvy, naplnění této podmínky nevyplývá. Vyvlastnitel po celou dobu trval na trasování plynovodu napříč přístavním pozemkem a na obsahově neproporcionálním návrhu, který rozšiřoval zásah do vlastnického práva; navrhované zásahy byly širší než v následné žádosti o vyvlastnění. Odmítnutí zjevně nepřiměřené nabídky smlouvy a trasy ze strany stěžovatelky nelze vydávat za neochotu na dohodu.

[12] Podle stěžovatelky je kromě napadeného rozsudku nepřezkoumatelné také rozhodnutí žalovaného. Téměř polovina odůvodnění je pouze zkopírovaný a upravený text odvolání stěžovatelky a vyjádření stavebníka. Žalovaný se nedostatečně zabýval a neodůvodnil otázku převahy veřejného zájmu, podmínku přiměřenosti, otázku alternativních tras a omezení fungování přístavu způsobené vyvlastněním pozemku.

[13] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

III.1 Přípustnost kasačních námitek

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností jednotlivých kasačních námitek. Kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatelka musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které soud v napadeném rozsudku uvedl, nesprávné. Musí tedy vylíčit, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl soud vůči ní dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní názor na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6 As 358/2021-38, bod 11). Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedla v řízení před krajským soudem, aniž by jakkoliv reflektovala argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43; nebo ze dne 14. 6. 2016, č. j. 1 As 271/2015-36, body 10–14). Kasační argumentace je nepřipustná také tehdy, pokud se mýlí s rozhodovacími důvody krajského soudu, nebo pokud jde o námitky nové, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, přestože tak učinit mohla (například rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2024, č. j. 8 As 224/2023-64, body 25–32). Stejně tak je třeba připomenout požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2023, č. j. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, č. j. 8 As 5/2022-44).

[15] Stěžovatelka v kasační stížnosti rozporuje mimo jiné naplnění podmínky subsidiarity vyvlastnění. Uvádí, že vyvlastnitel po celou dobu trval na trasování plynovodu napříč přístavním pozemkem a na obsahově neproporcionálním návrhu, který rozšiřoval zásah do vlastnického práva. S touto argumentací se však vypořádal již krajský soud, a to v bodě 49 napadeného rozsudku. Co se týče konkrétní trasy, krajský soud došel k tomu, že vyvlastnitel a stěžovatelka v rámci své komunikace nedosáhli shody. Stěžovatelka pak tento závěr krajského soudu konkrétněji nerozporuje ani nevysvětluje, proč by nedosažení shody na konkrétní trase nemohlo být východiskem pro posouzení, zda bylo možné dosáhnout účelu vyvlastnění jinak. Co se pak týče rozšíření omezení vlastnického práva o další atributy (které nebyly součástí žádosti o vyvlastnění), krajský soud vysvětlil, že se jednalo pouze o oprávnění vyplývající z § 59 odst. 1 písm. f) a § 68 odst. 2 energetického zákona, a podmínka subsidiarity vyvlastnění tak podle krajského soudu byla naplněna. Ani toto východisko stěžovatelka v kasační stížnosti konkrétněji nerozporuje. Netvrdí ani, že by některé z navrhovaných podmínek byly nad rámec daného zákona (a tedy že by krajský soud zmíněné východisko aplikoval nesprávně). Stěžovatelka tedy pouze obecně formuluje svůj nesouhlas, aniž by konkrétněji polemizovala s nosnými důvody napadeného rozsudku. Tvrzení stěžovatelky, která se týká subsidiarity vyvlastnění, tedy nelze považovat za přípustný kasační bod.

III.2 Námitky nepřezkoumatelnosti

[16] Z přípustných námitek se Nejvyšší správní soud zabýval v první řadě námitkami podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které směřují vůči nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje mimo jiné takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou (rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS,

ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). S ohledem na kasační argumentaci stěžovatelky, která nepřezkoumatelnost namítá i ve vztahu k rozhodnutí žalovaného, je pak nutno zmínit, že nepřezkoumatelným může být i rozsudek, který přezkoumá nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu (rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91; či ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 As 137/2022-67, bod 27). Nepřezkoumatelnost je ale třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem. Jde totiž o jednu z nejzávažnějších vad řízení. Lze ji proto konstatovat v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, resp. proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovaná judikatura).

[17] Stěžovatelka v této souvislosti namítá jednak nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Téměř polovina odůvodnění je podle ní totiž pouze zkopírovaný a upravený text jejího odvolání a vyjádření vyvlastnítele; žalovaný se nedostatečně zabýval otázkou převahy veřejného zájmu, podmínkou přiměřenosti, otázkou alternativních tras a omezením fungování přístavu. Podle Nejvyššího správního soudu však tato námitka není důvodná. Při soudním přezkumu rozhodnutí správních orgánů se uplatní zásada jednotnosti správního řízení. Podle té tvoří řízení v prvním stupni a odvolací řízení spolu se svými rozhodnutími jeden celek. Odvolací orgán se tak může s posouzením orgánu prvního stupně ztotožnit nebo napravit případné nedostatky prvostupňového rozhodnutí, aniž by to mělo vliv na zákonnost (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, či rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, bod 31 a ze dne 21. 4. 2022, č. j. 9 Ads 61/2020-23, bod 17). To, že je vypořádání žalovaného stručné, tak samo o sobě nesvědčí o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí. Převahou veřejného zájmu se zabýval vyvlastňovací úřad (jehož rozhodnutí tvoří jeden celek s rozhodnutím žalovaného) mimo jiné na str. 11 prvostupňového rozhodnutí, přiměřeností na jeho str. 12, alternativními trasami na str. 11 a omezením fungování přístavu na str. 9. Samotná tvrzení stěžovatelky pak svědčí o věcném nesouhlasu s takovým odůvodněním spíše než o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

[18] Stěžovatelka dále uplatňuje i konkrétní námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Podle ní je rozsudek nepřezkoumatelný proto, že se nevypořádává s konkrétním obsahem (shora již označeného) rozhodnutí Státní plavební správy a z něj vyplývajícími povinnostmi stěžovatelky. Jak však Nejvyšší správní soud uvádí níže (v rámci vypořádání věcných námitek), nebylo nutné, aby se jím krajský soud blíže zabýval. To, že se s tímto rozhodnutím podrobněji nevypořádal, tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezpůsobuje. Jak plyne z existující judikatury, k rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je třeba přistupovat obezřetně. Není totiž porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebuduje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012-161).

[19] Stěžovatelka v této souvislosti rozporuje i tvrzení krajského soudu, podle kterého nespécifikovala žádnou konkrétní alternativní trasu (viz bod 42 napadeného rozsudku). Tím podle ní krajský soud zkresluje žalobní a argumentaci a nereaguje na jí navržené řešení. I v tomto ohledu však Nejvyšší správní soud níže (v rámci vypořádání věcných námitek stěžovatelky) vysvětluje, že krajský soud ani zde nepochybil, vycházel v tomto směru ze správného právního posouzení věci a ani tato výtky stěžovatelky tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nezakládá.

pokračování

[20] Nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pak nesvědčí ani polemika stěžovatelky s využitím odborných posudků. Krajský soud v bodě 43 napadeného rozsudku vyšel z toho, že stěžovatelka nespecifikovala konkrétní alternativní trasu, se kterou by se musely správní orgány ve vyvlastňovacím řízení vypořádat. Touto optikou pak hodnotil práci správních orgánů s odbornými posudky a vysvětlil, že ani z posudku dr. Franczyka neplyne, že by navržená trasa byla jediná možná. Takové vypořádání považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na skutkové okolnosti v projednávané věci za dostatečné, a krajský soud nepochybil ani tím, že se blíže nezabýval následným vyjádřením báňského projektanta k oponentnímu posudku. Nepřezkoumatelnost rozsudku pak nezpůsobuje ani odkaz na prvostupňové rozhodnutí, podle kterého jsou inženýrskogeologické poměry sice zásadním ukazatelem při zpracování projektové dokumentace, ale nejsou jediným faktorem pro umístění záměru. Stěžovatelka dále spatřuje nepřezkoumatelnost i v tom, že vyvlastnitel ani žalovaný neprokázali, proč je zvolená trasa plynovodu nezbytná. Tato námitka ale opět svědčí spíše nesouhlasu stěžovatelky s věcným posouzením, nikoliv nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

III.3 Námitky nesprávného právního posouzení

[21] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které směřují vůči samotnému právnímu posouzení. V tomto směru lze předně připomenout, že podle čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod je *vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu*. Z konstantní judikatury pak vyplývá, že se jedná o významný zásah do vlastnického práva. Má být prostředkem ultima ratio, tedy krajním institutem přicházejícím v úvahu jen tehdy, pokud jsou splněny všechny podmínky. Omezení vlastnického práva je limitováno jak čl. 11 odst. 4 Listiny, tak § 3 a násl. zákona o vyvlastnění. Míra a rozsah omezení vlastnického práva přitom musí být proporcionální ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Vyvlastnění lze proto vždy provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem (§ 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění). Podle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění přitom platí, že *vyvlastnění je přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného*. Tam, kde jedna z podmínek nuceného omezení vlastnického práva chybí, je třeba shledat neústavní porušení vlastnického práva (nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, a rozsudky NSS ze dne 20. 3. 2008, č. j. 6 As 11/2007-77, č. 1582/2008 Sb. NSS, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 4 As 84/2014-43).

[22] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně přisoudil malý význam veřejným zájmům, které se pojí s provozem a rozvojem přístavu. Nejvyšší správní soud k tomu předně upozorňuje na to, že tato část kasační argumentace je na samé hraně přípustnosti. Východisko krajského soudu v napadeném rozsudku totiž spočívá v tom, že k porovnávání veřejných zájmů slouží územní řízení, nikoli řízení vyvlastňovací, v němž je předmětem zájmu ochrana práv (viz body 40 a 44 napadeného rozsudku). Stěžovatelka toto východisko konkrétními právními argumenty nerozporuje. Pouze s ním obecně nesouhlasí a obsáhle popisuje veřejný zájem, který by měl sloužit v její prospěch.

[23] V řízení o vyvlastnění je stěžejní otázkou prokázání veřejného zájmu a poměrování tohoto zájmu se soukromým zájmem dotčeného vlastníka (například rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 231/2016-40, bod 33). Tím se liší právě od územního řízení, ve kterém je naopak prostor primárně právě pro poměrování veřejného zájmu s jinými veřejnými zájmy. Řízení o vyvlastnění tak k tomuto poměrování (více veřejných zájmů) určeno není (například rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 As 361/2016-75, bod 34). Sice v něm musí být veřejný zájem prokázán, ale nikoliv pro vzájemné poměření s jiným veřejným zájmem, nýbrž se zájmem soukromým.

Krajský soud tedy vyšel ze správných východisek a jeho výklad není podle Nejvyššího správního soudu formalistický (jak velmi obecně tvrdí stěžovatelka), nýbrž plně v souladu s účelem vyvlastnění. Námitka stěžovatelky, která směřuje k poměrování veřejných zájmů, je tedy nedůvodná. Za těchto okolností pak ani není namístě, aby se Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené podrobněji zabýval jednotlivými tvrzeními stěžovatelky o důležitosti veřejných zájmů spojených s provozem a rozvojem přístavu.

[24] Obdobně je tomu v případě námitek stěžovatelky, které se týkají upřednostnění alternativních tras. Ze správního spisu vyplývá, že plynovod, kvůli němuž bylo na stěžovatelčině pozemku zřízeno věcné břemeno, je součástí záměru projednaného v územním řízení. Záměr plynovodu byl pravomocně umístěn rozhodnutím Městského úřadu Mělník ze dne 29. 6. 2021, č. j. 4843/VYS/21/HETE. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 31. 7. 2021 a jeho stejnopis i potvrzení o nabytí právní moci je součástí správního spisu. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, v rámci vyvlastňovacího řízení v zásadě není prostor posuzovat, zda existují alternativní varianty řešení stavebního záměru. Vlastník pozemku má prostor pro uplatnění námitek vůči trase stavby právě v územním řízení (rozsudky NSS ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 As 361/2016-75, bod 34, ze dne 29. 8. 2017, č. j. 8 As 187/2016-51, bod 29, ze dne 11. 8. 2021, č. j. 2 As 317/2020-41, bod 26). Tyto závěry byly v judikatuře částečně modifikovány v tom smyslu, že je třeba se i v rámci vyvlastňovacího řízení zabývat požadavkem vlastníka pozemků na alternativní vedení trasy (stavby), jestliže je jeho požadavek dostatečně konkrétně zdůvodněn, resp. existence dalších možných alternativ plyne z předložené projektové dokumentace (rozsudky NSS ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020-66, č. 4118/2021 Sb. NSS, ze dne 24. 11. 2021, č. j. 10 As 365/2021-94, a ze dne 19. 1. 2022, č. j. 8 As 222/2021-45). Námitky vyvlastňovaného v takovém případě ale musí být dostatečně konkrétní a kvalifikované (rozsudek NSS č. j. 8 As 222/2021-45, bod 19).

[25] Krajský soud vysvětlil, že žádná alternativní projektová dokumentace nebyla v nynější věci vyvlastnitelem zpracována a jiná varianta ani nebyla vážně promyšlena (bod 42 napadeného rozsudku). K tomu také uvedl, že stěžovatelka sama ani konkrétní alternativní trasu nad rámec ponechání v současném stavu nenavrhovala. Stěžovatelka v reakci na to rozporuje tvrzení krajského soudu, podle kterého nenavrhla „konkrétní alternativní trasu“. Uvádí, že kromě ponechání v současném stavu navrhovala také trasu, podle které by plynovod vedl na okraji jejího pozemku. Odkazuje na shora zmíněný posudek Mgr. Poláka, podle kterého se inženýrskogeologické poměry od mostu po areál přístavu Mělník na pravém břehu výrazně nemění, a tedy nejsou důvodem nemožnosti variantního trasování přeložky plynovodu. Podle Nejvyššího správního soudu ale zmínka stěžovatelky o možnosti vést novou trasu jinde (s odkazem na posudek, který to z inženýrskogeologického hlediska nevylučuje) nepředstavuje dostatečně konkrétní a kvalifikovanou námitku alternativního trasování ve smyslu citované judikatury, s níž by se správní orgány musely ve vyvlastňovacím řízení věcně zabývat.

[26] V případě rozsudku NSS č. j. 6 As 171/2020-66 šlo o situaci, kdy sám vyvlastnitel zpracoval variantní projektovou dokumentaci s odlišným vedením trasy obchvatu. Existovala tedy jiná („zřejmě vážně promyšlená“) varianta, která byla doložena příslušnými listinami. Právě za těchto skutkových okolností vytkl šestý senát krajskému soudu a vyvlastňovacím orgánům, že se otázkou odlišného vedení trasy obchvatu blíže nezabývaly. Existence kvalifikovaného relevantního návrhu alternativní trasy v podobě variantní projektové dokumentace tedy byla zásadní skutkovou okolností, s níž se měly vyvlastňovací orgány vypořádat při posouzení nezbytnosti vyvlastnit určité pozemky v určitém rozsahu. Tamním žalobcům se totiž nedostalo odpovědi na to, proč jiná, zřejmě vážně promyšlená, varianta neuspěla. Tyto závěry jsou aplikovatelné i v případě, kdy tento kvalifikovaný relevantní návrh alternativní trasy předloží

pokračování

vyvlastňovaný, a nikoliv tedy pouze vyvlastnitel (viz rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2021, č. j. 7 As 70/2021-29).

[27] V nyní projednávané věci je však zřejmé, že obecná zmínka o variantě „*co nejbližší mostu nebo v jiném místě*“ (viz bod 107 vyjádření stěžovatelky ze dne 13. 1. 2025) a odkaz na zmíněný inženýrskogeologický posudek kvalifikovaným relevantním návrhem alternativní trasy být nemohou. Už jen v tomto aspektu tedy na nynější věc nelze vztáhnout závěry zmíněného rozsudku NSS č. j. 6 As 171/2020-66, které by měly být vykládány a používány úzce (viz rozsudek NSS č. j. 10 As 365/2021-94, bod 26). Kasační námitky, které zpochybňují nezbytnost vyvlastnění kvůli možnosti alternativní trasy (oproti navrhované trase a oproti ponechání ve stávající podobě), tedy nejsou důvodné.

[28] Nutno pak zdůraznit, že i kdyby alternativní trasa byla možná a stěžovatelka kvalifikovaným relevantním návrh alternativní trasy předložila, neznamena to bez dalšího nezákonnost vyvlastnění (viz rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2022, č. j. 4 As 375/2021-77, bod 43). Vypořádání tohoto návrhu je totiž klíčové v rámci povinnosti vyvlastňovacího úřadu posoudit, zda je možno účelu vyvlastnění dosáhnout jiným způsobem, bez dopadu do práv vyvlastňovaného a dalších osob, nebo s dopady menšími (rozsudek NSS č. j. 6 As 171/2020-66, bod 73). Pokud však tento jiný způsob není z různých důvodů vyhovující, není nutné jej upřednostnit jenom proto, že je možný (rozsudek NSS č. j. 10 As 365/2021-94, bod 26).

[29] Krajský soud považoval za relevantní alternativu ponechání plynovodu ve stávající podobě, tedy nad zemí, nikoliv pod zemí. Dospěl k tomu, že se správní orgány s tímto návrhem dostatečně vypořádaly, a s jejich argumentací se ztotožnil (viz bod 43 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že otázka, zda ponechat plynovod ve stávajícím stavu (tedy nad zemí v mostní konstrukci), je kvalitativně jiná než otázka, zda jej vést pouze jinou trasou. Plynovod je jistě možné vést jak nad zemí, tak pod zemí, a každá z těchto variant může mít (v závislosti na konkrétním území) své výhody i nevýhody. To, jak mají být v podmínkách konkrétního území co možná nejvíce harmonicky uspořádány kolidující zájmy a hodnoty, má ale být řešeno primárně v oblasti práva stavebního či ochrany přírody a krajiny, nikoliv až ve vyvlastňovacím řízení. K obdobnému závěru Nejvyšší správní soud došel již v minulosti v případě elektrického vedení (jakožto dalšího druhu liniových staveb), a tehdejší obecné závěry jsou přiléhavé i na stavby plynovodu (viz rozsudek ze dne 7. 9. 2023, č. j. 2 As 181/2023-57, bod 26). Uvedené neznamena, že by ve vyvlastňovacím řízení vůbec nebyl prostor se původním plynovodem zabývat. Vyvlastňovací úřad ale nemá znovu plně přezkoumávat volbu mezi nadzemním a podzemním řešením. Existence stávajícího plynovodu tak bude ve vyvlastňovacím řízení relevantní typicky v situaci, kdy by nové řešení zjevně nepřinášelo žádnou relevantní výhodu oproti stávajícímu. V takovém případě totiž lze zpochybnit samotný veřejný zájem, respektive jeho převahu nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Půjde však o zcela výjimečné situace.

[30] Veřejný zájem na realizaci plynovodu jako takového vyplývá z § 2 odst. 2 písm. b) bod 1 energetického zákona a § 1 odst. 4 liniového zákona. Krajský soud pak považuje za zřejmý také veřejný zájem na vedení plynovodu způsobem odlišným od stávajícího stavu, tedy pod zemí (viz bod 44 napadeného rozsudku). Hlavní důvod, proč vyvlastnitel usiluje o přeložení plynovodu z mostu, je podle krajského soudu rozpor stávajícího vedení s právními předpisy, a v rozporu s těmito předpisy by byla i pouhá výměna za nové. Krajský soud uvádí, že podle § 51 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb. ve spojení se závaznou normou ČSN 73 6201, nesmí být na mostním objektu, v jeho otvorech a jeho blízkosti veden vysokotlaký plynovod. Obdobně podle § 51 odst. 2 této vyhlášky po mostním objektu, v jeho otvorech a ve vzdálenosti ochranného pásma dotčeného vedení nesmí být veden (jakýkoliv) plynovod, pokud by svou polohou, provozem a náhlými

poruchami mohl způsobit zničení nebo poškození mostního objektu, bránit jeho údržbě nebo ohrozit bezpečnost provozu na mostě.

[31] Podle stěžovatelky § 51 odst. 2 citované vyhlášky vedení nového plynovodu po mostním objektu nezakazuje, protože nijak nezpůsobuje zničení ani poškození mostu, ani nebrání jeho údržbě a neohrožuje bezpečnost provozu na mostě. Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že v projednávané věci se jedná o vysokotlaký plynovod. Právě s ohledem na možná rizika pak právní řád zavádí pro vysokotlaké plynovody bezpečnostní pásma (viz příloha k energetickému zákonu). Ustanovení § 51 odst. 2 vyhlášky č. 104/1997 Sb. váže zákaz vedení plynovodu na mostních objektech na možnost zničení nebo poškození mostního objektu, bránění jeho údržbě nebo ohrožení bezpečnosti provozu na mostě (s ohledem na jeho polohu, provoz a náhlé poruchy). Nejde tedy o to, zda plynovod způsobuje poškození mostu, brání jeho údržbě či ohrožuje bezpečnost provozu, nýbrž o to, zda dané následky způsobit může. Krajský soud tak nepochybil, pokud u vysokotlakého plynovodu vycházel z toho, že takové riziko může nastat, a stávající plynovod tak podřadil pod § 51 odst. 2 uvedené vyhlášky.

[32] Podle krajského soudu na vysokotlaké plynovody navíc dopadá kromě zmíněného ustanovení právě § 51 odst. 1 dané vyhlášky, který odkazuje na normu ČSN 73 6201. Stěžovatelka pak zmíněný zákaz vyplývající z dané normy nerozporuje (naopak sama připouští, že dnes platné předpisy takové vedení nepovažují za preferované řešení, viz bod 63 kasační stížnosti), ale tvrdí, že je norma určena primárně pro navrhování nových mostních objektů a jen v přiměřeném rozsahu pro návrh oprav a rekonstrukci stávajících mostů. Podle stěžovatelky tak z dané normy nevyplývá, že každé stávající vedení, které neodpovídá aktuálnímu znění normy, je v rozporu s právními předpisy a musí být odstraněno. Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že v projednávané věci nejde o situaci, kdy by byl vyvlastnitel nucený stávající plynovod odstranit. Jde o situaci, kdy hodlá vyměnit stávající plynovod (který je ve špatném technickém stavu) za nový. Na tvrzení krajského soudu, že by byla v rozporu s právními předpisy výměna stávajícího vedení za nové, však stěžovatelka v kasační stížnosti konkrétněji nereaguje, a pouze opětovně vyčítá správním orgánům, že nevyhodnotily možnost realizace bezpečnějšího plynovodu v rámci mostního objektu (na což už krajský soud reagoval právě poukazem na § 51 uvedené vyhlášky). Ani kasační argumentace stěžovatelky, která se týká § 51 vyhlášky č. 104/1997 Sb. a s ním související normy ČSN 73 6201, tak není důvodná.

[33] Jako další důvod pro přeložení plynovodu z mostu krajský soud uvádí bezpečnost. Hrozbu poškození plynovodu považuje za reálné riziko, které vychází ze zkušeností z minulosti. Při povodních v roce 2002 totiž bezprostředně několik dní hrozilo riziko stržení mostu i s plynovodním přivaděčem a plynovod musel být z bezpečnostních důvodů odstaven z provozu. Podle stěžovatelky pak krajský soud pomíjí stavbu protipovodňové ochrany a omezuje se pouze na obecný odkaz z povodní, aniž by předložil jakékoli výpočty, odborné posudky či analýzy, které by prokazovaly reálné a neakceptovatelné ohrožení stávajícího vedení. Nejvyšší správní soud však s ohledem na výše uvedené považuje úvahu krajského soudu (i správních orgánů) za dostačující. Při realizaci nového vysokotlakého plynovodu je legitimní vycházet z předpokladu, že současný právní rámec takové vedení nepovažuje za vhodné řešení. Ostatně i sama stěžovatelka uvádí, že „dnes platné technické předpisy preferují, aby vysokotlaké plynovody (či plynovody obecně) nebyly vedeny po mostních objektech nebo v jejich bezprostřední blízkosti“ (bod 63 kasační stížnosti). Za takových okolností lze dovodit veřejný zájem na řešení, které je současným právním i technickým rámcem preferované. Možnost dočasného ohrožení v extrémní situaci tedy není bez relevance k posouzení veřejného zájmu. Ani tato část kasačních námitek stěžovatelky tak není důvodná.

[34] Stěžovatelka také uvádí, že vyvlastnitel má povinnost udržovat stávající plynovod. Z takové povinnosti však bez dalšího nevyplývá nemožnost postavit nový, který bude z různých hledisek

pokračování

více vyhovující, byť by k jeho realizaci bylo nutné přistoupit k využití institutu vyvlastnění. Právě špatný technický stav stávajícího plynovodu je pak důvodem stavby nového (jak je zmíněno taktéž v územním rozhodnutí).

[35] Dále stěžovatelka zpochybňuje, že by veřejný zájem na stavbu plynovodu převážil nad ochranou jejích práv. Krajský soud se v bodech 47 a 48 otázkou převahy veřejného zájmu zabýval. Stěžovatelka pak namítá, že krajský soud v tomto ohledu zcela bagatelizuje reálné dopady vedení plynovodu a překrucuje obsah žalobních tvrzení. V první řadě nesouhlasí s krajským soudem v tom, že by uváděla jen hypotetická a nepodložená tvrzení o omezení rozvoje přístavu. Uváděla prý totiž zcela konkrétní dopady, které umístění plynovodu vyvolá, a přesně a podrobně uvedla, jak bude omezena. Nelze po ní požadovat, aby již nyní přesně specifikovala typy strojů, které budou přes trasu přejíždět, či předkládala konkrétní stavební záměry. Následně z velké části opakuje svá žalobní tvrzení.

[36] Nejvyšší správní soud souhlasí v tomto ohledu s krajským soudem v tom, že stěžovatelka svá tvrzení uvádí pouze v obecné rovině, a jeho posouzení považuje za dostatečné. Krajský soud dospěl k závěru, že omezení průjezdu těžkou nákladní technikou v důsledku zřízeného věcného břemene nutně nevzniká. I když stěžovatelka poukazuje na chybějící chráničku v některých místech vedení a hloubku uložení potrubí, podle krajského soudu nevysvětluje, proč by právě tyto faktory měly nějakým způsobem limitovat přejezdy těžké nákladní a osobní dopravy. V kasační stížnosti pak opět poukazuje na chybějící chráničku či hloubku uložení potrubí a svá tvrzení nekonkretizuje. Naopak si stojí za tím, že konkrétnější být nemusí. Takové námitky však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil a v závěrech krajského soudu ani zde nic nezákonného neshledal. Stěžovatelka navíc znovu uvádí, že zmiňované omezení bude vyplývat z existence ochranných a bezpečnostních pásem. Nijak ale nerozporuje tvrzení krajského soudu, podle kterého tato pásma vznikají již v důsledku územního rozhodnutí, a nikoliv až rozhodnutí o vyvlastnění. I tato část kasační argumentace je tedy nedůvodná. Ani tvrzení o nadzemních částech záměru stěžovatelka nekonkretizuje tak, aby bylo zřejmé, jaké konkrétní využití dotčené části pozemku mají znemožnit nebo podstatně omezit. Stěžovatelka také uvádí, že v projektové dokumentaci není dostatečně řešeno „*uvedení veškerých dotčených ploch do původního stavu*“, a může tak být omezena budoucí výstavba na pozemku. Není tak vyloučeno, že by plochu nebylo možné uvést do původního stavu. Ani toto tvrzení však stěžovatelka nijak blíže nekonkretizuje. Obecně formulovaná úvaha o tom, že by v důsledku stavebních prací nemusela být plocha uvedena do původního stavu, sama o sobě nesvědčí o převaze jejích soukromých zájmů nad veřejným zájmem na realizaci plynovodu.

[37] Podle stěžovatelky pak plánovaný plynovod též „*zásadním způsobem znemožňuje*“ její pozemek a omezuje provoz a rozvoj přístavu. Krajský soud v již zmiňovaném bodě 47 napadeného rozsudku uvedl, že pozemek je v dotčené části poměrně úzký a pro větší a významnější stavbu je využitelný jen obtížně. Území terminálu navíc nemá nic společného s částí pozemku, na kterém je záměr plynovodu situovaný. Plynovod navíc protíná jen část pozemku, a to v oblasti, která je od terminálu vzdálená. Krajský soud též uvedl, že stěžovatelka ani sama netvrdila, že by mohl záměr ohrozit aktuální provoz přístaviště a terminálu, a poukazovala pouze na možné hypotetické omezení dalšího rozvoje terminálu a přístavu do budoucna. Stěžovatelka pak sice v kasační stížnosti vytýká krajskému soudu, že zúžil pohled na přístav pouze na terminál kombinované dopravy a ignoruje rozsah přístavu jako funkčního celku. Ani touto námitkou se ale stěžovatelce závěry krajského soudu zpochybnit nepodařilo.

[38] Nejvyšší správní soud nevylučuje, že by bylo za určitých okolností možné přístav a s ním sousedící pozemky vnímat jako funkční celek. Ani z tohoto širšího pohledu ale stěžovatelka netvrdí dostatečně konkrétně, v čem má spočívat reálné omezení využití právě dotčené části pozemku a jakou konkrétní funkci provozu přístavu má vedení plynovodu znemožnit. Neuvádí ani konkrétní

plány rozvoje, kterým by konkrétně právě věcné břemeno pro stavbu plynovodu mělo bránit. Není nutné, aby stěžovatelka již v této fázi předložila konkrétní stavební či investiční záměry. Musí však alespoň v základních rysech uvést, jaké konkrétní využití dotčené části pozemku má být věcným břemenem reálně omezeno. Ani odkaz na shora již zmíněné rozhodnutí Státní plavební správy a z něj vyplývající povinnosti takovým tvrzením není. Krajský soud proto nepochybil, pokud uzavřel, že veřejný zájem na realizaci plynovodu v projednávané věci převáží. Argumentace blíže nespecifikovaným budoucím rozvojem přístavu nemůže sloužit jako univerzální obrana proti jakémukoliv záměru, který se, byť jen částečně, dotýká majetkových práv stěžovatelky. Podle Nejvyššího správního soudu tedy ani kasační argumentace, která směřuje proti závěru o převaze veřejného zájmu nad ochranou práv stěžovatelky, není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených závěrů neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první, odst. 5 a odst. 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému ani osobě zúčastněné žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly (osoba zúčastněná na řízení by navíc měla právo jen na náhradu těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou by jí soud uložil).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. března 2026

L. S.

Milan Podhrázský v. r.
předseda senátu